

Összeolvadni és elválni

Tízet levágni, aztán még tízet, vékony kis körmöket szabdal az olló, puha, szinte átlátszó szarulemezek körül csukódik össze a két szár, jöhet újabb tíz, újabb. Alig ad ki neszt, úgy csattog az olló, halkán. Apró ujjak apró lábakon, víz áztatta ujjacskákon víz áztatta körmök. Szinte súlytalanok, alig érzem őket tenyeremben. Akár a lábak, csak mikor mozdulnak, tesznek szert tömegre, a mozdulat teszi őket érzékelhetővé.

Felesleget távolítok el róluk, kiken nincs felesleg.

Aztán ágyba bújunk, betűk közé bugyoláljuk magunk, mesét mormolok. Dalolni is szoktam, ritkán, a hangom nem szép, de kábító. A dalok, miket éneklek, megzenésített versek, a véremben vannak, átjárják testem, aztán feltörnek. Mélyről és régről előbukkanó verseket dalolok. Továbbadom, amit nekem adtak tovább. Amit anyukám nekem dalolt, aki már máshol és másoknak dalol, de az én fülemben is örökké duruzsol. Átadok mindent, mire emlékszem, és azt is, amit génjeim hordoznak. Mindent, ami átadható. És ami nem. Sok mindenre nem emlékszem. Az elfeledett képeket, hangokat az összeérő felületek csalogatják elő.

Vigyáznom kell, mit mesélek, mit dalolok, és hogyan. A magányról szóló meséket, dalokat sosem szerette a fiam. A szomorú dallamokat. Úgy megérintik őt, úgy körbefonják, hogy szíve elszorul, levegőt is alig kap. Megsejti a szomorúban az elmúlást.

Mit meséljek hát, hogy ne szembesítsem a halállal? Mit énekeljek? Hogy ne legyen benne több sejtelemnél, egy kisfiúnak az is túl sok.

Elsimíthatja az anyakéz a túl sokat? Szomorúságot, félelmet?

És a gyerekkéz? Olyat, amit csak az idő tud?

Beleolvadjak gyerekeimbe vagy a kontúrjaim halásszam elő? Mintha lenne választás. Visszagondolok életemre, más tartalmak formáltak egykor. Felötlik bennem sok gyerekkori, fiatalkori emlék. Saját kontúrok, melyek csak engem rajzoltak körbe. Vajon milyen is volt, volt-e egyáltalán ilyen? A válaszok nem érdekelnek, el is kerülnek. Az új kontúrok is engem, belőlem lettek rajzolnak körül. Szüntelen mozgásban lévő, képlékeny egybeolvadást.

Ki rajzolja új kontúrjaimat? Ki határoz meg? Mekkora a saját szavam és mekkora gyermekeimé, páromé? Rokonoké, barátoké, ismeretleneké?

Minek nekem kontúr? Mire jó? Mire való? Miért akarom magam keretbe fogni? Mire vágyom? Közösre vagy sajáttra?

A közösben sajáttra.

Nem is érdekel más az összeolvadáson kívül. A kis változások elviselhetőek, amik enyhén türemkednek ki a közösből. A nagyobbakat későbbre hagyom. Amikor felnövünk hozzájuk. Melyikünk nő fel hozzájuk hamarabb? Mind egyszerre? Egyforma tempóban növekszünk? És hova? Mibe növekszünk bele? A szétválásba?

Hogyan változnak az összeolvadás és a szétválás arányai? Mivel, kivel olvadunk még össze? Mi marad meg a másikból, ahova senki más nem férkőzhet? Miért és meddig jó az együtt?

Mit keresünk egymásban? Csak az összeolvadást?

Vagy a szétválásokat is?

Összeolvadhatok úgy a párommal, mint gyermekeink fogantatása előtt?

Az olaj még cseppfolyósabbá válik, rásimul a serpenyőre. A formába szorított tojás kinyújtózik, simul ő is. Paprika, bors, só mélyül el benne, marad felszínén. Lányom szereti a találkozásokat, a vegyülést. Borsóét tejjel, lisztét olajjal, húsét vízzel. A más állagúvá válást. Figyeli a folyamatokat, részükké válik, együtt formálódik az étellel. Keverget, csak a szélekről feledkezik meg. A szélek is fontosak, leéghetnek, odakozmálhat a darakása. A puliszka. A szomszéd szerint nem esztétikus ételek. Fittyet hányunk az esztétikumra. Vagyis ez a mi esztétikumunk. A lány keveredés. Szűnjön meg a határ felszín és mély között. Legyen mind ugyanaz, ugyanolyanból. Egységes fluidum. Minden részecskéjében átítatódó.

Mindennap ebbe ébredni. És ezzel feküdni le, ezzel tölteni az éjszakát. Nem mindig vágytam rá. Hogy hozzám érjenek apró testek. Aztán jó volt. Utána elég. Saját tér is kell. Az ágy egyik szélén én voltam a leesésgátló, a másikon paplanokat tornyoztam fel. Nem tudom, hogyan tanulható meg a nemleesés.

Minden álmukban zuhannak. Hogy tanítható a kapaszkodás? Mibe kapaszkodhat az ember?

Miért árad a lámpából mindig túl kevés fény? Bármennyit és bármilyent hagyunk égve, nem tudja elűzni a gonoszt. Felkapcsolt lámpánál is lehet félni. Kábán felülni, nézni a fénybe, de csak sötétet látni. A félelmen nem tud áthatolni fény sem ablakon túlról, sem bentről. Csak anya fénye. Anya hangja, érintése.

Hogyan tanítható meg az egyedül?

Magamnak? Nekik?

Megérezzük, mikor jött el az idő? A kiszellőztetés ideje?

Hangokat szellőztettek ki néhány napra. Más hangok töltik ki a teret. Kívül-belül. Régmúlt, megélt és meg nem élt múlt. El lehet most merülni másban. Jöhet az elmélyülés. A tér elfoglalása. A tér visszafoglalása?

Talán az én álmaimat is láthatnám ismét. Kényelmesen elterülhetnék az ágyon. Kezdetben mély belélegzés. Hosszú kilélegzés. Telítődés, elengedés. Vagy fordítva. Tútelítődhetek? Túl sokat elereszthetek?

Több az egyhelyben levés. Nincs annyi mozdulat.

Egyneműbb minden, nem szakadozik szét, nincs feldarabolva, teljesen egységes, mozdulatlan a nap. Színeket próbálok összekaparni, mozdulatokat. Kevesebbet szelni, kenni, kavarni, keveset mozdulni. A lehető legkevesebbet. A legszükségesebbet. Mi a legszükségesebb, a test dönti el. A legalapvetőbb szükségletek. A többi csendes mozdulatlanság.

Az álom lehetne egyedül mélyebb vagy másabb, de nem emlékszem rá, milyen is lehetne. És elképzelni sem tudom. Kialudtan ébredek, fáradtan ébredek, többször megébredek. Pedig most tényleg elengedhetném magam, a gondolataim, a teendőket, most teljesen átadhatnám magam valami régről ismertnek, valami ismeretlennek. Kikapcsolhatnék. Nem érzi a fej, a test a különbséget. Nem vált még el. Nem tud elválni, nem ismeri a fogalmat, az érzést. Nem akar vele megbarátkozni.

Mégis elválík. Test a testtől.

Elválni, aztán összeillesztődni. Elvátlanul is. Találkozni. Konkrétan, testben, időben, térben. Valamit mondani, reagálni az elmondottakra, mindkét irányban. Átcsorgatni valamit, visszacsorgatni. Lelkesen beszámolni. A két irány nem működik, csak ők mesélnek, élményeim eltörpülnek gyermekeimé mellett. Nekem nincs mondanivalóm, nem is lehet, a nagyok élményei semmisek. Egyhelyben töltött napok, szavak bámulása, mondatokkal piszmozgás. Míg a másik oldalon megélés, a létezés egy magasabb szintje.

Csinálták a dolgokat. Nem elképzelték.

Sarasak, maszatosak voltak, igazándiból. Összeolvadtak. Fűvel, fával, égbolttal. Apró sárga csipogást simogattak. Bogarat fordítottak át a lábára. Sáskát fogtak, csigákat gyűjtöttek, egy csomó mindent gyömöszöltek a szívükbe.

Elváltunk, és minden maradt a helyén. Nem bolygattuk meg a létezést, csak enyhe homok-átcsoportosítással. Mint amikor a sivatagban lengedez a szél.

És nagyon megbolygattuk a létezést. Másféle magasságok és mélységek keresésével. Tornyok építésével és alagutak ásásával. Olyan változásokkal, amilyenre homokvihar sem képes.